

бина, почти въ нѣмотия единъ отъ безспорно най-
талантливитѣ поети на нашата оскѣдна татковина,
единъ 30-годишенъ заслужилъ писателъ, отъ творе-
нията на когото младитѣ българчета учатъ родната
рѣчь — азъ нарочно схващамъ въ момента най-
скромно значението на Пенча като писателъ — и ми-
нистерството на нашата просвѣта вдига раменѣ и дума:

— Ние не сме направили никакви постѣпки за
прѣнасяне тѣлото въ България, защото не сме по-
лучили за това досега никаква молба отъ роднинитѣ
или приятелитѣ на покойния !

Приживѣ той имаше много врагове. Но че бъл-
гарската злоба може да прѣслѣдва и умрѣлия —
това е срамно да се помисли !

Това ние още не искаме да повѣрваме !

Той не бѣше партизанинъ. Но еднажъ написа
едно гражданско стихотворение, което самъ, струва
ми се, не искаше да цѣни, но което сега неволно си
спомняте като се замислите за покрусената намятъ
на бѣдния български поетъ :

Имало нѣкога край чудноватъ

Може и днесъ да го има !

Землище хиляди хиляди той

Мили квадратни обзима.

Тѣмни гори го и буйни рѣки

Прѣко на подплесъ просинатъ.

Нѣкои историци, «Опакий край»

Бозна защо го наричатъ.

Негли на присмѣхъ, а дяволъ ги знай,

Негли съвсѣмъ справедливо . . .

Тѣй ли, онѣй ли, — а въ Опакий край

Опѣко всичко отива !

Дим. Подвързачовъ.